

Amerikan imparatorluğunun mu kulusun? Batı imparatorluğunun mu? İslam İmparatorluğunun? Türk İmparatorluğunun?

Her imparatorluk bir *ölümsüzlük hikayesi* anlatır. Türk imparatorluğunda bu daha kahramanca iken, Batı imparatorluğunda eserlerinle ölümsüzleştiren iddia edilir. Her imparatorluk kendi kullarına, *iyi kullar* olursalar, ölümsüzlük vaadederek.

Her imparatorluk bir hikayedir. Roma imparatorluğu, ilk Hristiyanların *İmparatora tapmaya* dayanan hikayesine uymadığını düşündüğü için onlara eziyet etti, ancak sonradan kendi hikayesini adapte etmenin, imparatora değil de, *Tanrı'nın Temsilcisi bir Papa'ya* itaat etmenin de aynı kapiya çıktığını farketti. İnsanları kanlı canlı bir İmparatora taptırmak zor ama *göklerdeki babaya* taptırmak mümkün göründü. Hikayeyi değiştirdi ve *Batı imparatorluğu* o günden beri Hristiyanlık temelinde yükseliyor.

İnsanların kafalarında hangi imparatorluğun kulu olduklarına dair bir fikir var, çok karmaşık değil. Bizim bugünkü derdimiz ise, farklı imparatorluklara aidiyet hisseden insanların aynı ulus devlet içinde yaşamaya çalışması. Batı imparatorluğunun şubesi miyiz, yoksa Türk imparatorluğunun merkezi mi?

Bu soruyu önüme koyup düşündüğüm her defasında, bizim bir modern zaman imparatorluğuna yetecek bir hikayemizin olmadığını farkedip geri çekiliyorum. Acıyla yüzleşmekten kaçınmak gibi. Bir batılı değilim, Batı imparatorluğuna meftun değilim, memleketimin onun bir *vassalı* olmasına razı değilim, bununla beraber bir *bağımsızlık savaşı* için yeterli mefkure, silah ve ideal stokumuzun olduğunu da sanmıyorum. İnsanlara *imparatorluk için evlatlarımız helal olsun* diyecekleri bir hikayemiz... Bunu kotaracak kadar güçlü fikirlerimiz, dünya görüşümüz, felsefemiz, duruşumuz olduğundan emin değilim.

Onun için de, işte, *Batı imparatorluğuna isyanımız, bir yerde son bulacak* demek zorundayım. Çin bile başını uzatmaya çalışırken, üç defa düşünüyor, çünkü kolay değil bir imparatorluk olmak, bir nesilde zor, belki birkaç nesilde bile zor.

Bursa'nın Osmanlılarca fethinden İstanbul'un fethine kadar 150 yıllık bir zaman var. Bursa'dan sonra İstanbul'a yürümemişler, Adriyatik'e kadar, Konya'ya kadar gitmişler, sonra İstanbul'u almak ciddi bir imkan haline gelmiş. Meyvayı toplamaya aşağı dallardan başlamışlar, sonra yukarı dallara çıkmaya niyetlenmişler. Bizde ise, *Kudüs'ü kurtaramıyorsan, yaptığın bu köprülerin ne kıymeti var?* diskuru var, çünkü kendimizi bir tarih filminde, başrol oyuncusu olarak görüyoruz.

Kabul etmek zor ama bizim aslında bir imparatorluğumuz yok, yani, Batı imparatorluğu dışında, mefkure ve yaşam biçimi oturmuş, tüm dünyayı avuçlayacak bir idealimiz yok. Onun yerine bol bol goygoy ve laf var. Dizilerde gördüklerimiz ne kadar tarihe, biz de o kadar imparatorluğuz.